

kommunalbestyrelsen udpege disse bygninger og underrette ejerne herom senest den 15. marts 1976.

For beboelsesejendomme, som er opført efter år 1900, og for andre bygninger, som tjener til ophold for mennesker (kontor- og erhvervsjendomme m. v.), overlades det til de enkelte kommunalbestyrelser at fastsætte frister for, hvornår ejendommene skal være gennemgået og afhjælpningen af mangler gennemført. En sådan prioritering kan navnlig komme på tale i de større byer, hvor der findes mange ejendomme, som ikke opfylder kravene, hvorimod man i de mindre byer, hvor opgaven er overskuelig, formentlig kan få samtlige ejendomme gennemgået og forbedret meget hurtigt.

Udførelse af brandsikring vil betyde en væsentlig forbedring af bygninger, og lovforslagets bestemmelser om finansiering bygger derfor på den forudsætning, at udgifterne i princippet skal dækkes ved optagelse af lån. Der tænkes herved først og fremmest på bank- og sparekasselån samt lån eller frigivelse af bundne beløb fra Grundejernes Investeringsfond. Det foreslås, at de årlige prioritetsydelse på sådanne lån skal kunne dækkes af midler fra ejendommens opretningskonto, hvorved lejestigninger – i de huslejeregulerede områder – vil kunne begrænses eller bortfalde.

For de bygninger, som forventes saneret eller kondemneret i løbet af få år, foreslås særlige finansieringsregler – herunder en vis offentlig støtte – som tager sigte på at hindre, at lejerne i disse bygninger bliver belastet økonomisk hårdere end beboerne i andre ejendomme. Det må herved tages i betragtning, dels at brandsikring af disse bygninger må forventes at blive dyrere end sikring af andre ejendomme, dels at disse bygninger forventes nedrevet eller kondemneret i løbet af få år. Efter forslaget tænkes den offentlige støtte til brandsikring af disse bygninger ydet dels i form af kommunegaranti for lån, dels i form af et rente- og afdragsfrit lån, som foreslås stillet til rådighed af stat og kommune i forening. Der henvises nærmere til bemærkningerne til §§ 11 og 12.

I lovforslagets kapitel IV åbnes mulighed for kommunalbestyrelsen til at indgå aftale med sammenslutninger af grundejere og af almennyttige boligelskaber om at stille lejligheder til rådighed for beboere, som bliver husvilde som følge af kondemnering og efterfølgende nedrivning af bygningen. Det drejer sig om de tilfælde, hvor boligtilsynet efter en konkret vurdering ikke skønner, at det vil være rimeligt at udføre brandsikring, og hvor tilsynet derfor efter lovforslaget skal meddele forbud og kræve bygningen nedrevet.

Kjøbenhavns Grundejerforening og Frederiks-

berg Grundejerforening har i en henvendelse af 10. december 1975 over for boligministeren erklæret sig indforstået med at ville medvirke ved indgåelse af genhusningsaftaler med de to kommuner.

Lovforslagets finansielle og administrative virkninger.

Skønnet over størrelsen på landsbasis af udgifterne i forbindelse med gennemførelsen af brandsikring i den ældre boligmasse er behæftet med betydelig usikkerhed. For beboelsesejendomme, hvor der efter forslaget stilles krav om hurtig brandsikring, d.v.s. beboelsesejendomme med mere end 2 etager, der enten er opført før år 1900, eller som forventes nedrevet eller ombygget væsentligt om få år, foreligger der ikke statistiske oplysninger, der giver grundlag for en nøjere opgørelse af antallet af disse ejendomme. De nødvendige udgifter til brandsikring vil variere stærkt fra ejendom til ejendom, og et skøn over de gennemsnitlige omkostninger pr. lejlighed ved brandsikringskravenes opfyldelse er derfor yderst usikkert.

Ud fra en forsigtig vurdering af de foreliggende bolig- og byggestatistiske oplysninger, der er til rådighed, kan det skønsmæssigt anslås, at der er ca. 100.000 af de nævnte lejligheder. Omkostningerne ved gennemførelsen af de forudsatte brandsikringsforanstaltninger kan efter erfaringerne i Københavns boligkommission anslås at ligge i størrelsesordenen 20.000–45.000 kr. pr. opgang med 10 lejligheder, hvilket svarer til godt 3.000 kr. pr. lejlighed.

Ud fra disse forudsætninger kan de samlede udgifter skønsmæssigt anslås til 300–350 mill. kr. for de ejendomme, hvor der efter forslaget skal gennemføres hurtig brandsikring.

Det er ikke muligt at afgive noget mere eksakt skøn over størrelsen af den offentlige støttevirksomhed, der vil kunne blive udløst gennem bestemmelsen i lovforslagets § 12 om rente- og afdragsfrie lån til delvis dækning af brandsikringsudgifterne ved de ejendomme, der forventes nedrevet eller kondemneret om få år. Antallet af disse lejligheder kan skønsmæssigt anslås til 15.000–20.000, og brandsikringsudgifterne må nok påregnes at beløbe sig til gennemsnitligt omkring 6.000 kr. pr. lejlighed. På grundlag af den foreslåede finansieringsordning kan størrelsen af den offentlige støtte i form af rente- og afdragsfrie lån anslås til omkring 50–60 mill. kr., som påregnes delt ligeligt mellem stat og kommune. Den egentlige statsfinansielle medvirken skulle således kunne holdes inden for 25–30 mill. kr.

På baggrund af lovforslagets tidsterminer om